

darskega občevarja med kmetom in meščanom vleče glavno korist meščan. Meščani si nabirajo bogastvo, zidajo si lepe hiše in lepe vile, si krasno uredijo vinograde ter sezidajo v njih lepe hišice, mi kmeti pa propadamo, naše kmetije pridejo zaporedoma na boben, in kupijo jih zopet večinoma le bogatci iz mesta. Kdor ni slep, mora to uvideti. Tudi mi kmetje nimamo nobenega sovraštva proti meščanom, niti jih krivimo v trgovanju z nami kake nepoštenosti. Da je tako slabo z nami, smo si največ krivi mi kmetje sami, ker ne držimo skupaj. Če imamo mnogo sadja, tedaj čakamo, da pridejo trgovci iz mesta ter nam povejo, za kako ceno nam hočejo kupiti sadje. Pravzaprav pa bi mi kmetje morali stopiti skupaj ter si reči, letos bomo prodajali po tej ali oni ceni. Trgovci se med seboj pogovorijo, kako drago bodo kupovali, mi kmetje pa se nič ne pogovorimo in zmenimo za ceno. In to je krivo, da smo mi v gospodarsko-trgovskem občevarju z meščani zmeraj na slabšem. Kakor se nam godi pri sadju, tako se nam godi pri vseh drugih pridelkih. Kmetje, mi moramo bolj skupaj držati, drugači ne bomo nikdar zagledali boljših časov.

Ti ljubi «Slov. Gospodar» pa nam odpiraj oči. Kar nas je razumnih kmetov, vemo, da nas ne hujškaš, ampak da nam kažeš samo golo resnico. Golo resnico pa moramo vedeti, sicer se ne bomo nikdar vzdramili iz spanja. Le budi torej slovenske kmete in popelji jih s svojimi nauki do njihovih svetih kmetjskih koristi in pravic.

Iz Dunaja. Zadnjič sem vam, cenjeni čitatelji «Slov. Gospodarja», poročal, da veje na Dunaju že zelo mrzel veter, a danes mi je naloga dana, vam javiti, da je dne 6. vinotoka vladala tukaj taka vročina kakor ob Janzevem. V naši dvorani, akoravno je velikanska, bilo je neznočno vroče, kako bi tudi ne, bila je namreč prenapolnjena. Pesmi krasne, govori istotako, zlasti nas je cenj. g. Podlesnik izborno razveseljeval se svojimi salospevi. Zahvalo smo dolžni tudi gospicama Krušičevi in Farčnikovi, katere ste tako umetno igrali na glasovir, spremljaje gosp. Podlesnika.

Govorniki niso bili samo iz društva «Zvezde», temveč nastopali so tudi razni govorniki iz že znanih nam društev «Krešimir» in «Prosvieta». Naš veleč. g. predsednik je sprožil misel, da bi se nabiralo zopet za družbo sv. Cirila in Metoda v Ljubljani, koje ud je tudi naše društvo «Zvezda». Nabralo se je nekaj čez sto kron. — Ob tej priliki mi je bila dana priložnost opazovati naša najimenitnejša člana gosp. predsednika Pukina in g. Krušiča, kako so njima oči od veselja blestele, ko sta videla, da ne samo z

nič drugega ko dragoceno krsto. In še tega zadnjega ostanka minljivega bogastva ni čutilo mrtvo truplo, kakor bi tudi ne bi čutilo revne, lesene, iz šestih desk in dveh deščic sestavljene krste. Je li resnično za temnimi smrtnimi vrati še kaj drugega, kar dalje traja ko vse pozemeljske reči, kar je večno, neminljivo? Ako je večnost dvojna, kakor vera uči, ena z mirom, ki vedno traja, in druga z mukami, ki nikdar ne minejo, potem mora biti tudi človeško življenje tako vravnano, da se neminljivi mir tudi po smrti more nadaljevati.

To so bile resne misli, vsled katerih je Patrikovo srce nemirneje bilo, in ni mu bilo neprijetno, ko je nekdo potrkal na duri. Vstopila je usmiljena sestra in tako končala resno razmišljanje Patrikovo.

(Dalje prihodnjic.)

Smešničar.

«Lenoba!» zadere se oče nad svojim sinom, «ti še ležiš in solnce že tako dolgo sije!» — «Hm! sem mar jaz kriv», — odgovori sin in se kremži, — «da solnce pred dnevom vzhaja!»

navzočnostjo, marveč tudi v djanju vsak po svojem rad pokaže, koliko da mu je mar za blagor mile materinščine.

Da bo naše društvo rastlo, procvitalo na tuji zemlji v blagor in prid naše drage domovine, kličem vsem, kateri imate morebiti slovenske znance na Dunaju, blagovolite njim dati naslov našega društva «Zvezde». Dunaj I., v Sonenfelski ulici št. 5.

Od Kapele pri Radgoni. (Narodna pravljica.) Kaj neki je že zopet pri Kapeli? Tako morebiti vprašate gospod urednik. Le počasi, gospod urednik, in lepo po vrsti kakor so hiše v Trsti in vse vam povem. Pa ne samo to, da se je neki dopisnik od Kapele v zadnji št. «Slov. Gospodarja» zmotil ter namesto roženvensko nedeljo pisal angeljsko nedeljo. No, kaj se hoče? Gotovo ni dobro pogledal v pratiko. Pa kaj je to? To ni tako mikavno, kakor neka čudna zgodba, ki se je zgodila pri nas in katero vam hočem tukaj površno opisati.

Bilo je v času, ko je začel izhajati «Štajerc». «Štajerc» pošlje tudi v našo faro moža, da bi razširjal «Štajerčev» evangelij. Pride v našo faro, hodi od hiše do hiše, toda nič in zopet nič. Že je silno žalosten, ne ve si pomagati, gleda bukve, katere je sprejel od «Štajerca», v katere bi imel vpisovati naročnike «Štajerčeve». Obrača jih na vse viže, pa joj, joj, nikjer nič. Slednjic odide nazaj v Ptuj. S kislim obrazom hodi krog tiskarne, ne upa naprej. Ali glej! K sreči pride ravno «Štajerčev» boter in ta ga spravi v tiskarno. «Štajerc» ga pokliče pred se in zahteva bukve od njega, da vidi, kaj je opravil. Pa glej: «Štajerc» zaskriplje z zobmi, plane ves divji raz sedež, vrže ubogemu možu bukve v obraz ter neznanško zakriči nad njim rekoč: Poberi se mi izpred oči in pojdi zopet v kapelsko faro, in ako za pol leta ne prideš s polnimi bukvami nazaj, spravim te v tiskarno sv. Cirila v Maribor, kjer boš vedno poslušal, kako razkrinkavajo tani naše lazi, s katerimi slepimo in lovimo slovenskega kmeta ter obrekujejo katoliško duhovščino in vsakega poštenega Slovenca. To bode tvoje plačilo!

Mož naredi grozno kisel obraz, obljubi poboljšanje ter se splazi iz tiskarne in hajd zopet h Kapeli. Tu naleti na nekega že precej od «Štajerčevega» duha napolnjenega gospodarja in halo k njemu v službo. Takoj razodene gospodarju svoj posel in hajdiva skupaj na delo. V začetku šlo je sicer počasi, ker imajo Kapelčani precej trde buče za «Štajerčev» nauk. Zato se pa lotita najprej takih, ki niso nikdar nobenega časnika brali, ter takih, ki malokdaj ali pa nikdar cerkve od znotraj ne vidijo, in evo jih, že jih imata. Tako delujeta nekaj časa skupno in mož ima že skoraj polne bukve. Toraj se odpravi nekega dne zopet pred «Štajerca» in pusti svoj obrt dozdnemu svojemu gospodarju, kateri dela še zdaj sam na svojo roko. — Tako tedaj; zdaj veste gospod urednik, kako je prišel «Štajerc» v kapelsko faro in kako se razširja.

Če še pride mož, kakor je obljubil, gledat kaj k onemu, kateremu je izročil svoje roko-delstvo, kako mu kaj nese, in ako ga jaz slučajno kje srečam, prav gotovo mu izmaknem za en hip one bukve, v katere je načel čakal one nevedneže, kateri so si naročili ptujskega smrdljivca, prepisem si imena ter jih pošljem vam, gospod urednik, da nam bodete vedli drugikrat poročati njih imena.

Iz celjske okolice. (Mi spimo.) Tukaj v Savinjski dolini radi prebiramo vaš list, ker nam prinese mnogo lepih novic iz našega obližja. A še tudi drugi vzrok je, zakaj nam vaš list vedno bolj k srcu prirašča. Iz predalov vašega lista vidimo, kako se spodnještajerski Slovenci gibajo. Tukaj zboruje politično društvo, tam se vrši občini zbor kmetijske zadruge, kje drugod zopet ima izobraževalno ali bralno društvo veselico z zanimivim poučnim govorom in gledališko predstavo. V naši celjski okolici pa je tako mrtvo. Političnega zborovanja za okolico že

ni bilo, da bi pomnili. Posledica tega pa je, da se v naši okolici vse bolj, kakor bi si kdo mislil, širi narodna mlačnost in nemskutarija. Ne zakrivajmo si oči, to je neovrgljiva istina.

Gospod urednik, mi vemo, da ste vi navdušeni za narodno probujo. Povejte nam torej, kako si naj pomagamo. Morda bi bili tako prijazni ter nam povedali, kdo so naši deželni poslanci, kajti mi smo od časa volitev že popolnoma pozabili na njih imena. Gotovo tudi ne bo škodovalo, ako nam poveste imena državnih poslancev, vsaj iz previdnosti, da jih tudi ne pozabimo, kakor na deželne poslance. Ali bi ne bilo dobro, da pišemo našim ljubim poslancem prijazna pisma s ljubeznjivim vabilom, naj pridejo kaj med nas.

Ako boste vi, gospod urednik, sprejeli ta dopis, potem se bomo tudi mi vam hvaležne izkazali. Kadar bodo prišli poslanci med nas, bomo vam vse lepo sporočili, kako in kaj se je godilo. To bo pa vaš list imel lepa in zanimiva poročila, a vi boste lahko zopet vskliknili: Mi gremo naprej, mi Slovenci.

Vitanje. Dne 29. septembra t. l. je imel nekak shod v Vitanju g. dr. Pommer? To je oni vsenemški somišljenik, ki se je izrazil na Dunaju nekoč nekemu svojemu g. sopolancu, da hoče ponemčiti Celje in njega okolico. Kaj je ta nemški poslanec na shodu govoril, ni znano. Je tajnost. Pač so pa po shodu razupili nemški listi, da je bila pri njem neka deputacija slovenskih kmetov, ki bi se mu bila neki zahvalila za delovanje ob povodnji. To novico smo čitali tudi v «Slovencu» precej prisiljeno. Jeli smo stvar poizvedavati, a našli, da ni istina. Tajnik vseh občin vitanjske okolice o tej deputaciji ničesar ne ve; še manje pa župani. Naj bi nemški listi povedali imena onih slovenskih kmetov, ki so se sli zahvalit g. dr. Pommerju. Morda je kakšen pijanček zastopal celo deputacijo? To je lahko mogoče. Prosimo torej vas, čemu bi se naši kmetje hodili zahvaljevat g. dr. Pommerju in zakaj? Mi kmetje že dobro vemo, kako smo dobivali po plečih, ko smo prosjčili za odškodnine po povodnji. Sploh pa g. dr. Pommer ni poslanec naših občin, — je nekdo drugi. Koncemkonca obvelja tole: deputacija slovenskih kmetov vitanjskih občin ni bila pri g. dr. Pommerju.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Prvi slovenski notar v Kozjem. Iz kozjanskega okraja nam pišejo: Po smrti rajnega dr. Filafferro-ta, notarja v Kozjem, bali smo se, da to notarsko mesto zasede zopet kaki naš nasprotnik, a vrli notarski substitut v Kozjem g. dr. Barle, da bo moral odriniti v Tržič na Kranjsko. Hvala Bogu! Naš strah spremenil se nam je v veselje, ker g. dr. Josip Barle bil je pred kratkim imenovan notarjem v Kozjem in tako ostane pri nas. Mi ga pa tudi res potrebujemo, ker gospod je silno izveden v svoji stroki in si je v kratkem času pridobil srca vseh, kateri so imeli pri njem kaj opraviti. Sliši se le en glas povsod in ta je: takšnega notarja smo v Kozjem potrebovali, moža resnico in pravicoljubnega, ki spoštuje mišljenje vsakega. Zato pa, slovenski kmet, ko prideš v Kozje in potrebuješ kakega sveta, kakega pojasnila, ne daj se vloviti od onih, ki ljudi po Kozjem lovijo, ampak obrni se zaupljivo do gosp. dr. Barle-ta in ne boš se kesal.

Sv. Ana na Krembergu. V Krembergu se je občespoštovani župan Al. Ornik odpovedal tej časti. Bil je 28 let župan in vestno opravljal ta posel ter ni nikdar rabil ni jednega tajnika in s tem občini prihranil lepih zneskov! Častimo ga in mu želimo, kot prijatelju «Slov. Gospodarja» in spoštovanemu starčku še mnoga — leta! — V Šitancih so si zopet izvolili starega predstojnika Jože

Črnčeca, in sicer je sedaj možek že od leta 1873 predstojnik, toraj služi že deseto dobo; to je dokaz, kako ga srenjčani ljubijo. Pred dvema letoma je okrajni zastop sv. lenartski in odbor občine Šitanci poslal okrajnemu glavarstvu prošnjo, da bi izposlovali, naj dobi Jože Črnčec za tako dolgo in vestno službo neko priznanje, a ni nam znano, kaj je s to prošnjo, ker ni duha ne sluha o njej! Upamo, da se kje najde in dobimo slovenskogoričani s tem neko — veselje. Svetovalca sta dva slovenska korenjaka: Peserl Franc in Kurnik Simon.

—k—

Poročilo o II. slov. katol. shodu je ravnokar izšlo. Cena 1 K. Knjiga obsega 252 strani in se dobiva v Katoliški Tiskarni v Ljubljani. Kdor se briga za javno življenje, si bo knjigo naročil.

V Krškem je otvorila gospa Miroslava Kessler, tople in mrzle kopeli, v svoji hiši sredi mesta, kjer je bila prej lekarna ranjkega njenega očeta g. Miroslava Bömches-a.

Iz sodnijske dvorane. Josip Petek, lovski paznik dr. Jos. Špešiča, je bil zatožen, da je ustrelil stričnika Špešičevega, jurista Feliksa Stampfla. Zgodilo se je to na lovu. Josip Petek je zatrjeval, da je nedolžen. Obsojen je po § 335 kaz. zak. na dva meseca ječe, poostrene vsakih 14 dni s postom. Jos. Petek je v svojem kraju na najboljšem glasu ter je oče 9 otrok. Ko je slišal, da je obsojen, začel je britko jokati ter se enkrat zatrjevati, da je nedolžen.

V Št. Lovrencu nad Mariborom se je ustanovila nova podružnica »Südmarke«.

Na Bizejskem si je hotela vzeti življenje učiteljica gospa L. Stöger iz strahu, ker ji je nekdo povedal, da bo morala iti v norišnico v Feldhof.

Nemški uspeh. Štajerski deželni šolski svet je v sporazumljenju s štajerskim deželnim odborom določil, da se na šoli v Leitersbergu-Karčevini pri Mariboru ustanovita s 1. novembrom t. l. dva paralelna razreda z nemškim učnim jezikom.

Slovensko uredovanje. Naše občine se še vedno pri občinskem uradovanju večinoma nemškega jezika poslužujejo, in še vedno ne razvidijo, koliko na ta način svemu narodu škodujejo. Pomisliti je le treba, da če občinski uradi vedno v nemškem jeziku uradujejo, da je potem naš klic po slovenskih uradnikih zastoj, kajti pri takem ravnanju lahko nemški uradniki zasedajo pri nas službe, ker tako skoro ni razločka od nemškega kraja. Pomisliti bi moral vsak narodnjak, da posluževanje slovenskega jezika ni nobeden šport, temveč se gre tukaj nič manj kakor za slovenski kruh. Bolj se bode držali slovensčine v pisavi in jeziku, več bode svojih bratov in sinov k kruhu pomagali; ako bode pa popustljivi, še bodo čni slovenski uradniki od nemških izpodrinjeni, kateri so sedaj na slovenskih tleh. Toraj vam kličemo občinskim predstojnikom, bodite ponosni na svoj jezik in poslužujte se povsod le slovenskega jezika.

Vitanje. Poleti so bili nasadi v vinogradih dokaj lepi. Deževno vreme koncem avgusta in začetkom septembra je pa vinogradnike oslabilo. Ljudje imajo slabo upanje v trgatvi. Vino bo dobro. Bolje je pa žito, dasi se ga je nekaj scimilo v tritednem deževnem vremenu. Kar ga je, je jekleno. Sosebno je lep oves, ki mu je zdajšnja cena K 7— do 7-12.

V Gornjem gradu je umrl posestnik in tržan g. I. Kolenc. Naj počiva v miru!

V Celju se je poročil inženir g. Ernst Lichtenegger z gđc. Frido Rüpšl.

Iz Bočne. Visoko c. kr. ministerstvo za uk in bogočastje je ustanovitev samostojne fare v Bočni z odlokom dne 28. avgusta 1901 št. 25802 potrdilo. Med tukajšnjim prebivalstvom vlada vsled tega veliko veselje.

Iz Laškega pri Celju. Prišla je pred kratkim sedemnajstletna deklica v eno tukajšnjih prodajalnic k nemškemu trgovcu nekaj malega kupovat, in ta gospod ji pred njenim odhodom poda Štajerca z naročilom, naj ga doma čita. Pa ona vzame list v roke

in ga na drobne kosce raztrga, vrže mu ga pred noge in še pristavi: »Ni lepo za vas, da si ne naročite boljšega časnika nego tega nemčurskega lažnjivega ptujskega kljukca, da ga potem poštenim Slovincem vsiljujete.« Slava junaskemu slovenskemu dekletu!

Krajni šolski svet na Staricesti pri Ljutomeru se za podporo, katero je dobil za zidanje nove šole na Staricesti in sicer okrajnemu odboru za 600 K ter okrajni posojilnici v Ljutomeru za 200 K s tem prav prisrčno zahvaljuje.

Iz Šmarja pri Jelšah. Katoliško politično izobraževalno društvo je dne 13. okt. zborovalo drugokrat v Šmarju pri Jelšah. Na shod sta bila povabljena dežel. poslanca dr. Srnc in dr. Dečko ter držav. poslanec dekan Žičkar. Deželna poslanca nista prišla, pač pa je prišel drž. poslanec g. Žičkar. Poročal je obširno o dogodkih v državnem zboru, o sklepih, važnih za kmetško ljudstvo in o svojih lastnih predlogih. O Koerberjevem ministerstvu je omenil, da skrajno natančno varuje takozvano »nemško narodno posest«, in da slovenski poslanci vsled tega ne morejo v narodnem oziru ničesar doseči. Izrekel je željo, da se državno-zborska kluba slovenski centrum in hrvatsko-slovenski klub združita. Potem je označil, kako nevarni so za Slovence bojoviti sklepi nemških shodov v Radgoni in v Mariboru, ako se izvedejo. Zahteval je, da mora vlada ravno nasprotno storiti, kar so zahtevali Nemci, potem bo pravična. Razjasnil je tudi, zakaj slovenski deželni poslanci ne gredo v deželni zbor. Zbrani zastopniki vseh občin šmarskega okraja so živahno odobrvali izvajanja poslančeva ter mu izrekli popolno zaupanje. Na-to so navzoči kmetje izrazili marsikatero željo g. poslancu ter vprašali za pojasnenje. Gosp. poslanec je točno in v zadovoljnost vseh odgovarjal. Slednjič je še kmet Stoklas v lepih besedah govoril o bedi kmetskega stanu. Njegove besede so naredile globok utis. Red je bil izboren. Predlagalo in sprejelo se je tudi mnogo resolucij, katere še priobčimo.

Iz Marije Snežne na Velki nam pišejo, da je viničarja Petra Moleha doletela nagla smrt. Prejšnji dan se je bil zdrav in vesel, drugi dan pa so ga našli mrtvega. Star je bil 50 let. Bog mu bodi milostiv!

Obsojen na en mesec ostrega zapora s postom vsak teden in na sodne stroške je bil dne 10. t. m. pri c. kr. okrožnem sodišču v Celju Pavel Spanžel, kmet v Podgorju, ker ni hotel nikake časti skazati duhovniku nesočemu dne 15. junija t. l. sv. popotnico boleniku.

Iz Pake pri Vitanju se nam piše: Pri občinskih volitvah je dne 8. oktobra t. l. zmagala poštna slovenska in krščanska stranka. Par nemškutarjev se je potikalo okrog naših mož; vse zastonj. Slovenska trdnjava v Paki stoji trdno. Veselo znamenje pri tej volitvi je bilo tudi to, da za edinega »Rodoljubovega« naročnika nihče ni maral; tudi tega smo pokopali.

Svarilo! Pišejo nam: Nek Mažar je razpošiljal letošnjo spomlad vabila na naročilo njegove »zgodnje koruze«. Obetal je, da njegova koruza tako zgodaj dozori, da se potem obnese še enkratna setev. Šel sem mu na limanice. Njegova koruza je dozorela res en teden poprej, kakor naša navadna domača. Bilo je pa prepozno, da bi se sejala še enkrat; a zrnje bilo je kaj drobno. Njegove koruze si jaz gotovo nikdar več ne naročim.

Iz Sevnice ob Savi se poroča: Pretekli teden je bilo pri nas prav veselo. Slišalo se je pokanje možnarjev, ker smo bili v trgatvi. Prav dobro je obrodila še stara trta in upamo, da bode letos stanovitno vino. Pa tudi novih nasadov je že precej, najbolj se razumejo v tej stvari M. Kozinc, M. Stegenšek, Ivan Kozinc, F. Dervenšek in Ivan Kranjc, ki so iz svoje lastne moči napravili ameriške vinograde. Prosili bi gospode poslance, da bi nam pomoč dobili pri vladi. Kmet.

Kužna griža se je pojavila v Kozjanskem okraju v obilni meri, posebno v gornjem delu kozjanskega okraja prav hudo razsaja. Ta kužna griža zahteva mnogo žrtev v kozjanskem, šmarskem in celjskem okraju.

Kozjanska požarna bramba je imela dne 6. vinotoka svojo veliko vajo, katere so se udeležili tudi fajerberkarji iz Slatine in Rajhenburga. Če vprašate, kakšno povelje so imeli, vam lahko povem, da »tajč«.

Pesniška deputacija. V sredo zvečer dne 16. t. m. odpeljali so se iz Maribora na Dunaj sledeči gospodje: dr. Omulec, načelnik okraj. zastopa v Ormoži, prof. Zelenik, načelnik okrajnega zastopa v Ptuj, I. Roškar, namestnik načelnikov pri okraj. zastopu v Št. Lenartu in Janez Čep, občinski predstojnik iz Vilcoma v imenu poškodovancev iz mariborskega okraja. Ta deputacija predstavila se je v spremstvu državnih poslancev Robiča in Ploja ministerskemu predsedniku in poljedelskemu ministru s prošnjo, naj c. kr. vlada pomaga prvič tistim, katerim je Pesnica letos toliko škode naredila in naj ona spravi tudi v tek regulacijo te reke, ker deželni zbor štajerski tega ne izvrši. Natančno poročilo o uspehu te deputacije sledi. Mi že sedaj izrekamo hvalo tem možem, ki kot pravi zastopniki našega ljudstva nastopijo pravo pot in se ne ustrašijo nobenega truda, da bi le mogli našim ljudem pomagati.

Nemčurji propadli. Na Dobrni pri Celju so hoteli pristaši štajerskega nemčurstva zlesti v občinski odbor. Zmagali so zavdni slovenski volilci.

Volitev župana na Teharjih. Pri volitvi župana na Teharjih je Slovincem nasprotna stranka izvolila za župana Karola Gorišeka, svetovalci pa Antona Peera, trgovca v Štorah, Martina Vizjaka v Bukovem žlaku, Jožefa Pfeifferja, pisarniškega ravnatelja tovarne v Štorah in Karola Rezarja v Kresnikah. Slovenski odborniki so šli pogumno na volišče, kjer pa so zaradi manjšine za dva glasa propadli. Odbornika Karol Rezar in Koštomaj, ki sta po neprevidnosti s pomočjo slovenskih glasov v odbor prišla, sta sedaj kakor tudi poprej z nemškutarji volila.

Sv. Bolfenk pri Središču. Tukaj je ta teden od 13. okt. do 17. okt. bratva končana. Vsaki je naprešal več, kakor lani, in več kakor se je nadejal. Mošt bo zelo dober, bolji od lanskega; cena pa proti lani čudovito nizka. Nekateri od malih posestnikov prodajajo 1 lit. po 30 v. Dober mošt prodajajo po 36 v. Tukaj se dobi še lansko vino. Naši prekupci ne puščajo pravih kupcev h kmetom. Ko je nek davkar slišal, da se dober mošt dobi za toliko krajcarjev, koliko ima stopinj t. j. 18—19 stopinj, se je prijel za glavo, rekoč: Kako bote vi kmetje plačevali dačo, če ne bote dražje prodali mošta! Mi kličemo na to kmetom: Kmetje, zadrug je potrebno! Snujte zadruge, in skrbite, da bodo ustanovljene zadruge živele t. j. pristopajte k zadrugam in skrbite, da bodo delovale. Začnite povsod v zadrugah z malim n. pr. z jajci in kuretino, s petroljem itd. Napačno je, ako pričakujete, da bo kaki trgovec podjel, ga ne bote dobili, kakor ga ne dobe n. pr. v središki zadrugi, in zato ta trdno kličo: kmetje, začnite sami promet.

Iz drugih krajev.

Na križ se je pribil. »Bozener Zeitung« poroča, da so v bližini Welschmetza našli nekega blaznega, ki je napravil križ in si levo roko pribil na križ. Reveža so sneli in prepeljali v bolnico.

Češki dijak in avstrijska železnica. Pred več tedni prišel je k blaženi železnične postaje v Teplicah praški dijak imenom Dvoržak ter zahteval vozni list v češkem jeziku. Uradnik pri blagajni pa ga ni umel in dijak se ni hotel posluževati družega jezika, odšel je brez voznega listka v vagon. Ko pride v

vagon sprevodniku, zahtevajočemu od njega vožni listek, pové, da ga nima in zakaj da ga nima. Toda pomagalo ni nič, moral je plačati kazen. Mladi Čeh je proti temu vložil priziv pri vodstvu železnice, z motivacijo, da on ni kriv, da ni imel listka, ker ga je pravilno zahteval od uradnika, da pa ni njegova krivda, ako uradnik ne umeje češki, kakor bi bila njegova dolžnost. Od tega dijaka bi se mi Slovenci lahko učili marsikaj.

Cloveka ustrelil in — pohvaljen. Na Dunaju je v bližini centralnega pokopališča vojak Stanko Lowienic, ki je stal na straži, ustrelil delavca Sebastijana Ledererja, ker se le-ta na opetovani vojakov klic ni brigal in je nadaljeval svojo pot. Vojak je prišel v preiskavo, ki je pa dognala, da se je v službi pravilno obnašal. Vojak je bil radi čuječnosti na straži pohvaljen in dobil je korporalsko čast.

Preosnova naših pešpolkov. Listi poročajo, da predloži vojno ministerstvo še v tem letu državnemu zboru načrt zakona, vsled katerega se bodo naši pešpolki preosnovali. V smislu tega zakonskega načrta bi obstojal vsak pešpolk iz treh mesto kakor prej, štirih bataljonov; iz ostalih 102 bataljonov pa bi se ustanovilo 34 novih pešpolkov tako, da bi imeli potem 136 pešpolkov. Ob enem poročajo listi, da se vojno ministerstvo bavi z vprašanji dveletne stalne službe in pa z napravo nove uniforme za infanterijo.

Vodstvo gradbenih del novih železničnih prog. V železniškem ministerstvu se je ustanovil poseben oddelek za nadzorovanje gradbenih del novih državnih železnic. Ta oddelek bode stal odslej pod jednotnim vodstvom jednega tehnično izobraženega uradnika, ki bo nosil naslov ces. kr. sekcijskega načelnika in ravnatelja železniških gradenj in bode direktno podrejen železniškemu ministru. Ta oddelek se bo imenoval »Ravnateljstvo železniških gradenj« in bode razdeljen na več tehničnih in pravnih pododdelkov. Temu oddelku bodo podrejena c. kr. vodstva železniških gradenj, ki bodo ustanovljena ondi, kjer se bodo gradile nove proge. Ta ravnateljstva bodo imela nalogo izvrševati odredbe železniškega ministerstva in glavnega ravnateljstva za gradnje novih državnih prog.

Kralj Edvard in veletržec. Za časa svojega nedavnega bivanja v Fredensbourgu se je angleški kralj vozil vsaki dan na avtomobilu, in sicer tako hitro, da je vse bežalo pred njim. Pri vsem tem se je zgodilo več nesreč, a med temi tudi ta, da je avtomobil povozil psa nekega trgovca. Ta poslednji je zahteval za odškodnino 100 kron — ali pa da ga kralj vsprejme v avdijenco. Drugi dan je prišel trgovec vprašati, da-li ga kralj vsprejme? Pobočnik kraljev je pritrdil. Veletržec je bil uveden v kraljevo sobo, a kralj se mu je približal, dal mu sto kron in odšel molče, kakor je došel molče. Veletržec je bil osupnjen in je odšel misle, da je morda vendar bolje imeti v žepu sto kron, nego pregovoriti par besedij s kraljem Edvardom.

Kandidat — znorel. Iz Budimpešte javljajo, da je Bela Vadnay, propadli kandidat v Vesprimu, znorel radi tega, ker je propal. — Došel je te dni v ministerstvo notranjih stvari in tam je hotel ubiti državnega tajnika Szella, brata ministerskega predsednika. Vadnay misli, da je rečeni tajnik največ kriv, ker je on propal. Grozno nakano sta preprečila dva policaja, ki sta pravočasno posegla vmes.

Sedem zapovedi, kako varovati svoje oči do starosti. 1. Ako te pri delu začno boleti oči in ti oko solzi in te v očesu zbada, ali ako se ti blišči pred očmi, nehaj takoj delati, da ti oči odpočijejo. Čez nekaj časa zamoreš pet prijati za delo, vendar ako čutiš le najmanjše bolečine v očeh, odpočivaj takoj. 2. Pazi, da je dosti svetlo, kjer delaš in da ti prihaja svetloba od zgor ali od leve strani. 3. Ako imaš slabe oči, ne čitaj nikoli, kadar se voziš, bodisi z vozom

ali z železnico. 4. Ne čitaj ležeč. 5. Ne čitaj ako ozdravljaš od kake bolezni. 6. Svoje oči si obvaruj najbolje, ako se primerno hraniš, zmerno delaš in se dovolj šetaš in giblješ. Spi zadošči, a ne preveč, zaradi tega si tudi ne smeš preveč utrujati oči, ker utrujene oči potrebujejo tudi več spanja.

Prebrisan žid. V Karlovih Varih se je zdravil žid Osim Ackermann, doma iz Galicije. Vsake toplice so drage, ni čuda, da je Ackermann pri vsi svoji varčnosti zapravil precej denarja. Zdaj bi moral se plačati stroške za železniško vožnjo domov. A zvitica si zna pomagati. Gre ter ukrade nekaj sadja in jajec, za kar so ga zaprli. Po prestani kazni ga pošljejo kot odgonca v domovinsko občino.

121 let star. V rumunskem mestu Belcesti je umrl te dni tamošnji meščan Jurij Chele v dobi 121 let. V mladosti je Juri Chele živel lahkomišljeno in potratno. Na stare dni pa se je izpametel. Samo jedel je dosti, in je pri vsej svoji visoki starosti prenašal več pijače, nego vsak mlad človek. Nevarno bolan ni bil nikdar.

Glasilo beračev. V Parizu izhaja jako čuden list »Glasilo beračev«. Ta list je autografran in poroča natanko o vseh krstih, porokah, kateri obljubujejo beračem bogato žetev. V listu je dalje natančen imenik naveden. Končno slede še druga koristna »društvena« poročila.

Proti dvoboju se namerava ustanoviti v našem drž. zboru zveza tistih poslancev, ki nasprotujejo dvoboju. Ta zveza izvrši organizacijo nasprotnikov dvoboja.

Avstrijski vojaki snažili Prusakom čevlje. »Budapešti Hurlap« se poroča: Ko se je nedavno pruska vojaška godba pripeljala na Dunaj, zapazilo se je, da se ji je takoj pri izstopu iz železniških vozov približal oddelek avstrijskih vojakov. Vsak avstrijski vojak je imel v rokah kartačo za snaženje čevljev. Naši vojaki so se vrgli pred Prusaki v prah na kolena in gg. Prusakom snažili čevlje. Občinstvo je ob tem prizoru glasno mrmralo.

V Neapolju se ni pojavil noben nov slučaj kuge.

Umoril soprogo. Kakor poročajo iz Budimpešte, je zabodel 11. t. mes. delavec Franc Sedök svojo ženo z nožem ter jej potem prepral trebuh. Sedök je bil že nekaj časa sem jako nervozen in je storil morda ta strašen čin v hipni blaznosti.

Carja je prosil — ognja. Glasoviti francoski glumač Febore je gostoval l. 1891. v Petrogradu. Neki večer se je šetal v zimskem vrtu. Po potu mu je ugasnila smodka. Zaradi tega je pristopil k nekemu častniku in ga poprosil ognja. Častnik je za trenotek obstal; potem pa mu je ponudil svojo gorečo cigareto. »Vi ste Francoz, gospod?« ga je vprašal častnik. — »Sem.« — »Gotovo ste prvokrat v Rusiji.« — »Da.« — To se mi je zdelo; zato niste pozdravili onega gospoda, ki je bil poleg mene, ko ste me poprosili ognja.« — Tisti visoki gospod? Kdo je on?« — Niste ga poznali?« je rekel častnik. »To je bil car!« — »Ste-li gotov?« — »Tem gotoveji, ker je moj oče...« je rekel car Nikolaj II.

K Rimu! Dočim Nemci iz Prusije razvijajo agitacijo »Proč od Rima«, protestantje v Ameriki pristopajo k rimsko-katol. cerkvi. Nedavno je bilo po P. O'Connerju v newyorskem cerkvi sv. Frančiška Sal. sprejetih v katoliško cerkev 40 protestantov, mej katerimi so odlični profesorji, pisatelji, časnikarji, umetniki in tudi nekaj bivših protestantskih pastorjev. V preteklem letu je samo v New Yorku prestopilo 900 oseb od protestantizma v katoličanstvo. »Res čudno«, dejal je nek newyorski protestantski govornik, dobri nas zapuščajo, slabi in dvomljivi elementi pa prihajajo k nam!

Junaškega duhovnika so dne 4. t. m. sprejeli v bolnico za kužne v Nisido, ki se je odločil s prefektovim dovoljenjem žrtovati, če treba, tudi svoje življenje za rešitev

duš nesrečnih bolnikov. Ta junak je župnik v Furrigrotti, Anton Guacagno. Duhovščina in župljani so mu povodom odhoda priredili velike ovacije.

Devet oseb obsojenih na smrt. V Karkovu na Ruskem so te dni radi raznih roparskih umorov obsodili na smrt devet ciganov.

Policijska zvijačnost Meseca avgusta je bila iz cerkve Santa Sabina v Rimu ukradena Sasseferratova sloveča slika Matere božje. Policija je prišla pač tatov na sled, ne pa tudi sliki, vsled tega ni tatov aretirala, ampak jim nastavila past, v katero so se tudi res ujeli. Tat neki portir Felice, je v neki družbi, ki se je dalje časa zbirala okrog njega, izvedel, da je prišel v Rim bogat Anglež, ki silno dobro plačuje vsakovrstne umetnine. Felice seveda ni vedel, v kaki družbi je, kjer je to izvedel, so bili sami detektivi in da je bil tudi bogati Anglež — italijanski detektiv. Felice si je potom nekega posredovalca izgovoril za sliko 10.000 lir, a ko je z ukradeno sliko prišel k Angležu, ga je policija prijela.

Kako štajerski Nemci širijo svoj jezik. »Slovencu« se piše: Po nekaterih slovenskih krajih Štajerske dajo Nemci prepisavati svojim otrokom in otrokom slovenskih starišev ali pa jim ustno ponavljajo naslednjo »nemško molitvico«: »Gelöbnis: Wir geloben, von nun an unter einander nur deutsch zu sprechen. Wer das versprechen nicht hält, ist ein Schuft und muss bestraft werden. — Gebet: Vor den Menschen, die uns im Deutschen hinderlich sind, beschütze und behüte uns, o Gott, wir bitten dich. Sie schaden uns im irdischen Leben und werden uns in der Not keinen Pfennig geben. Wir aber wollen stets das Deutsche lehren und unsere Feinde gar nicht hören. — Dieses Gebet sollten deutsche Eltern ihren Kindern täglich nach dem Aufstehen hersagen lassen!« — Napram takemu vstrajnemu širjenju nemščine so na slovenski strani žalostni pojavi, da slovenski rodoljubi s svojimi otroci nemško govoré.

Deklica živa zgorela. Goriski listi poročajo: V hiši št. 3 v ulici Colonia v Stračicah stanuje družina Sušič. Jože Sušič, oče treh otrok, je delavec v tovarni v Stračicah. Ker pa mož premalo zasluži, da vzdrži svojo družino, zaslužila je tudi njegova žena nekaj novcev s tem, da je hodila pomagat v tovarniško kuhinjo jedno uro dopoldne. Minuli petek je šla Sušič zopet na svoje delo, doma pa je pustila svoje tri otroke, deklice, jedno enoletno, jedno triletno in jedno petletno, ki jej je bilo ime Mercedes. Vse tri je zaprla v stanovanje, naročivša jim, da bodo mirni, ključ od stanovanja pa je izročila v pritličju stanujoči Katarini Mrak ter odšla. Ne dolgo potem pa začuje Mrak neko otročje vpitje, pogleda in vidi triletno deklico Sušičevo, ki je odprla okno in kričala doli, da njena sestra Mercedes gori. Mrak se je tega tako prestrašila, da se za hip ni mogla spomniti, kam je dejala ključ od Sušičevega stanovanja. K sreči je delal na strehi zidar, ki je tudi slišal klicanje deklice. Hitel je po lestvi skozi okno in tu se mu je prikazal strašen prizor: petletna Mercedes je klečala v kuhinji na tleh in bila vsa v plamenu. Zidar ji naglo odtrga z života obleko, a bila je strašno opečena. Da jej piti vode, a pri tem je revica izdihnila svojo dušico. Ko so poklicali dr. Pitamica, je ta konstatiral, da je deklica vsled opeklin po životu, rokah in nogah umrla. Tudi lasje so jej popolnoma zgoreli.

Društvene zadeve.

Za dijaško kuhinjo v Mariboru so darovali sledeči gospodje: prof. Vreže 20 K, medicar Dufek 10 K, župnik Pet. Skuhala 1 K, N., duhovni svetovalec lavant skofije 18 K 70 v, prof. dr. Medved 10 K, spiritual Rud. Janežič 5 K.

Sv. Bolfenk pri Središču. Piše se nam: Vi pišete, da se je pri Sv. Bolfenku osno-

valo toli potrebno bralno društvo «Lipa». Toda kakšno bo to društvo? Ustanovil ga je neki mladenič, ki je v zvezi s tukajšnjim nadučiteljem Slancem, o katerem ste ob času volitev pisali, da je jungovec, in vi ste pisali golo resnico. Zvedeli smo, da to bralno društvo dobiva novine «Slov. Narod». Torej bo skušalo od liberalcev povzročiti prepir med brati zanesti tudi k nam. Kajti v listih, ki bodo društvenikom na razpolago, se bo zmerjalo največ čez duhovnike in cerkev, liberalne advokate in jungovske učitelje pa se bo hvalilo. G. urednik, kako bodočnost želite takemu društvu? Mislimo, da nobene. — Priprost bolfenski fant.

Cerkvene zadeve.

Svetega Antona kruh za siromake.

(Konec.)

Leta 1893 je pisala neki osebi: «Češenje sv. Antona se vedno bolj širi, kakor cveteče drevo vedno globlje poganja svoje korene in razprostira svoje zelene veje, tako se širi ta pobožnost. Svet se bode še čudil delom usmiljenja. Slednji mesec sem dobila 600 pisem, iz katerih veje ponižnost, hvaležnost in ljubezen do bližnjega. Vedno več miloščine prihaja za prejete milosti. V maju se je darovalo sv. Antonu v čast 2184 K, v juniju 3200 K, v juliju 3600 K, v avgustu 4135 K. Iz Rima, Avstrije, Belgije, iz Algira in iz celega sveta prihajajo nakaznice z milodari. Naslovi so v časi kaj zanimivi: Kapeli sv. Antona v Toulonu, ali pa: St. Antonu v Toulonu, ali: Vernej častiki sv. Antona v Toulonu.

Sedaj pa nekaj uslišanih milosti v naši bližini v novejšem času. Neki gospod že blizu večnosti se še vedno ni hotel spokoriti. Njegova hči obljubi sv. Antonu 20 K za kruh siromakom, ako se oče spreobrne. V tisti noči se bolnik nenadoma v postelji zravna in pravi s trepetajočim glasom: Ali je tukaj, ali je tukaj? Strežnik ga vpraša: Duhovnik? Da, pokličite ga! Duhovnik pride. Celo skezano se spove bolnik, in eno uro pozneje izdahne svojo dušo.

Ravno tistega časa me pokliče neka stara in celo nevoljna gospa. Pravi mi, že celo leto prosim sv. Antona, da bi mi pomagal v moji nevolji. Polna protina ne morem opravljati svojih opravil, dekle pa plačevati ne morem. Drugega nimam kakor malo letno pokojnino, in eno lotrijsko srečko. Vsaki dan sem prosila svetnika, da bi srečko zadela, in sem mu obljubila 200 K za kruh siromakom, ako me usliši. Uslišal me je, pa ne kakor sem želela jaz, ampak naklonil mi je vse več srečo. V kratkem sem podedovala nepričakovano 45.000 K. Za to sem poslala po vas, da vam izročim obljubljenih 200 K. Še mnogo drugih slučajev se je prigodilo. Naj zadostujeta ta navedena.

Sveti Anton blagruje one, ki izpolnijo svojo obljubo, pa tudi brez kazni ne ostanejo oni, ki tega ne storijo, ako je uslišana njihova prošnja. Neka gospa v našem mestu je obljubila 100 kilogramov kruha za siromake, ako sv. Anton izprosi neko posebno milost osebi, katero je jako ljubila. Sv. Anton jo je uslišal, kar nam je z velikim veseljem razodela, a na kruh je pozabila gospa. In kaj se zgodi? Za dva meseca je umrla nagle smrti nji toli priljubljena oseba.

Tudi mi smo včasih v kaki telesni ali duševni zadregi, kaj, ko bi se tudi mi na enaki način približali sv. Antonu? Način je zelo priprost. Če ti zbolí kaka draga oseba itd., obljubi sv. Antonu kruha za siromake, kolikor pač po svojih okoliščinah premoreš, ali v naravi, ali pa v denarju. Če te je sv. Anton uslišal, ne odlagaj izpolniti svoje obljube, če ne, ti ni treba dati ničesar.

Po drugih krajih je seveda še več siromakov kakor pri nas, da jih morajo v posebnih sirotiških preživeti, a neka posebna vrsta siromakov se nahaja tudi pri nas, ki

so onim precej podobni. Ti so ubogi dijaki. Marsikateri nadarjeni fant hrepeni po učenju, pa mu to ali popolnoma ni mogoče, ali pa siromak lačen izvršuje svoje učenje. Takim sirotam v pomoč so rodoljubi osnovali dijaško kuhinjo povsod, kjer so srednje sole, v katerih dajejo ubogim dijakom hrano brezplačno. Število podpiranih dijakov se ravna po milodarjih, ki prihajajo iz rok usmiljenih.

Na Ogrskem, v Bosni in po drugih krajih našega cesarstva so že postavljene pušice sv. Antona za kruh siromakom. Mi Slovenci jih še nimamo. Kaj pa, ko bi si jih obesili v dijaških kuhinjah? Postavim: Ti imaš kako zamotano tožbo, reči: Sv. Anton! če bo se pravda srečno razvozljala, darujem 5 K dijaški kuhinji v pušico za siromaske dijake.

Ali ne bi bil to priličen kruh sv. Antona za siromake? Ps.

Iz ptujske okolice. Dandanes se povsod ljudstvo giblje in napreduje v narodnem in v duševnem življenju. Tudi v župniji sv. Petra in Pavla napredujejo v duševnem življenju. To pričujejo Marijine družbe in III. red sv. Frančiška. Marijina družba deklet že obstoji par let in jih je vpisanih nad dve sto. Marijina družba mladeničev se je ravno to leto pričela. Mladeniči so se pripravljali za slovesen sprejem že skozi šestnedeljsko pobožnost v čast sv. Alojzija. V nedeljo 23. junija so imeli mladeniči prvo skupno sv. obhajilo pri pozni sv. maši, pri kateri so tudi svetili, popoldne pa slovesen sprejem. Bilo jih je sprejetih okoli 25 mladeničev. Marsikateremu opazovalcu v cerkvi so od radostnega veselja solze polile lica, ko je videl, kako slovesno so sprejeti mladeniči v Marijino družbo, kako jih je lepo videti z družbenim znakom, Marijino svetinjico, pripeto na prsih, z gorečo svečo v rokah. V nedeljo 15. septembra, «Ime Marije» pa so imeli mladeniči Marijine družbe prvič procesijo na ptujsko goro. Ker jih je le okoli 40 mladeničev zapisanih, so č. g. o. Lenard Vaupotič, voditelj Marijine družbe, povabili še može, naj se udeležijo procesije. In res krasno velika procesija samih mož se je pomikala čez Ptujsko polje k Materi Božji na ptujsko goro, prepevaje lavretanske litanijske in Marijine pesmi. Res jako izborno so možje peli in daleč se je razlegel orjaški glas. Na ptujski gori so imeli č. g. o. Lenart pridigo in sv. mašo in mladeniči Marijine družbe skupno sv. obhajilo. Popoldne ob 2. uri «slovo» od Matere Božje na ptujski gori in odhod. Slovesne večernice pa v domači župni cerkvi sv. Petra in Pavla v Ptuj. Čast in hvala vsem udeležencem te procesije, ki je bila v sklep sv. leta.

Črešnjevec pri Slov. Bistrici. Gosp. Dominik Raktelj, znani vglasbitelj orgelj iz Gaberja pri Celju, je na Črešnjevcu v petih dneh popravil za čudno malo ceno 30 kron orglje, katere je slavnj Ferdinand Malohovski leta 1877 v Ljubljani izdelal. Ker so se tekom časa močno razglasile, jih je zgoraj omenjeni g. Dominik Raktelj vse lepo predelal, vglasbil, posebno pa pedal tako srečno vredil in popravil (8 spremenov), da je kar veselje poslušati orglje, ki tako lepo vsaka svoj glas izgovarjajo. Temu se ni čuditi, ker je g. Dominik Raktelj najstarejši učenec slavne Goriške, ki slavi daleč po naši domovini kot izvrsten izdelovatelj orgelj. Izkazal se je kot pravega mojstra, kot solidnega in vstrajnega delavca, ki razume svojo stroko. Zato ga spodaj podpisani kar najbolj priporočam vsem, zlasti veleč. kn. šk. župnijskim predstojnikom za delo. — Janez Sušnik, župnik.

Rožni venec v vojašnici. Pred nekaj leti je našel učenec višje vojaške šole molek pod klopjo šolske sobe. Zasmehovaje ga pokaže tovarišem: «Kaj se vse med nami najde — v vojaški šoli — rožni venec — ni li to čudno?» — Bilo je to uprav pred glavno skušnjo. Izpraševalni zbor, na čelu mu mar-

šal, stopi v sobo in začne izpraševati. Neki mladenič, Alfonzij po imenu, je prekosil vse svoje sodruge po možatem nastopu in točnih, jasnih odgovorih. Po končani izkušnji stopi imenovanec zopet pred klopi in dvigne molek: «Kdo je torej izgubil rožni venec; bedak je gotovo, kdo ga je nosil in puhloglavec.» Kar se dvigne Alfonzij in možato spregovori: «Molek je moj; najdražji spomin na umrlo mi mater, ki mi ga je izročila na smrtni postelji. Takrat sem ji tudi obljubil, da ga izmolim vsak dan.» Mirno brez besedij mu ga vrne. Ko pa se vrne maršal daril delit, izve vso stvar, ki se je mej tem izvršila. — Prvo darilo dobi Alfonzij; zraven pa še maršalovo pohvalo: «Vrli mladenič, le tako naprej, glej tudi moj vedni spremljevalec je — rožni venec.» Postal je ta mladi molilec rožnega venca častit vojščak in odličen junak. Iz «Danice».

Gospodarske stvari.

(Piše Ivan Vuk.)

Kaj naj začnemo z izabelinim vinom? To je vprašanje, s katerim se ukvarja ubožni vinorejec, ko mu ponujajo za grozdje ali most pičlo plačo. Da kaj naj storimo? Po mojem mnenju bi bilo najboljšo, ako obdržimo kapljico doma in jo porabimo za domačo rabo, posebno bi to priporočal vinogradnikom, ki imajo vino v manjši meri. Zakaj ne bi smel vinorejec piti doma svoj pridelek, za katerega je trpel celo leto ter bil v vednem strahu, da mu Vsegamogočni še odvzame ta pridelek. Kaj pa imamo od tega, če prodamo to vino za tako pičle denarje. S tem se ne bode ničesar plačalo, pač pa se bo v pest smejal kupec, da je dobil tako poceni vinorejčeve žulje. On si bo seveda na ta ali drugi način poboljšal vino, seveda ako bi se izvedelo, bi zapadel kazni, in tako vino proda potem kot zlahtno. Toraj pij rajši doma in ne bogati s svojim delom lahkoživne vinotržce. Najbolje je seveda, ako se poprimemo sajenja zlahtnih trt.

Kaj naj sadimo v vinograd? Čudno vprašanje! V vinograd sadimo ja vinsko trto. Seveda sadimo vinsko trto, pa kakšno?! Letošnja jesen nas uči, da moramo saditi samo zlahtno trto, ako hočemo izhajati in dobro prodati naše pridelke. V zadnjem času se je ljudstvo zelo poprijelo sajenja izabele. Vino izabele ni kaj posebno priljubljeno v gospodskih krogih in ravno tukaj se spiije največ vina. Ubogi vinogradnik se muči celo leto z vinogradom, v jeseni pa še nemore spečati svojega pridelka ali pa le z majhno pičlo ceno. Dragi moj, pomisli! Ko si začel saditi izabelo, bi rajši sadil zlahtno trto, seveda bi te nekoliko več stalo nakup ključekov, pa bi imel sedaj že zlahtno vince, katero bi z lehkoto prodal. Toraj, kedor še ima kaj za saditi, naj sadi samo zlahtno trto, taisti pa, ki imate izabelo, pa je bolje, da jo nadomestite z zlahtno, ali pa ako se ne bojite trtne uši, da jo pocepate z zlahtno. Samo to le v tem slučaju, ako se ne bojite trtne uši, ker kakor je znano, tudi izabelo uniči in tako bi imeli dvojno delo, namreč sajenje, cepljenje in grobanje, pozneje pa bi bilo še vse za nič.

Tropine, hvalevredna živalska piča. Da se dajo tropine z uspehom porabiti za krmljenje živine, je se marsikomu neznan, ali pa le na pol. V tropinah se nahaja še več ali manj mnogovrednih snovi. Najboljša snov je še ostali sladkor. Za eno glavo goveje živine se računuje 2—2½ kg pri vsakem krmljenju, kar pa mora biti zmešano s peso (runo) ako pa te ni, pa z rezanico. Omeniti je le, da je to hasnovito le pri goveji živini. — Ker pa se vse na enkrat ne more porabiti, se ravna tako-le: Izkoplje se dokaj globoka jama in ako imaš starih obrabljenih sodov, spusti ga v jamo. V ta sod (velja tudi samo v jamo) deni tropine, katere moraš dobro potlačiti, da ti ne bodo postale kisle ali celo plesnive. Ko si spravil vse v sod, pokrij ga s slamo in navrh še deni 60 cm debelo zem-